

— Не, новина дъще, а радостта на тия нещастни селяни, на които изтрихме сълзитѣ ме радва. Тѣ сж одесетворили силитѣ си да работятъ и да засѣватъ, колкото се може повече, а това е вече причина за радостъ. Де по-рано да видишъ дигната глава, вси ки се присвиваха отъ гладъ. Сега вече ще имаме още брашно и ще можеме да доизкараме до жетва. Ходихме днесъ изъ селото да видимъ кои иматъ храни, въ доста хамбари намѣрихме и сега даватъ хората така съ радостъ, защото вѣрватъ, че нѣма да го дадѣтъ и да пропадне. . . Ще го плащаме и по тоя начинъ нѣма да оставатъ така неприбрани смѣтки. . . Масло намѣрихме, сирине, сапунъ ще ни отпуснатъ още, оризъ ни сж обещали 500 оки, захаръ има вече отпусната. . . Реди се полека лека. . . Па и войничето, такова едно услужливо, спрѣтнато, разбира си отъ работата. Малко болнаво, раната му все гнои.

— Е затова съмъ пъкъ азъ тука. Ще го превръзвамъ. Още утре да дойде при мене.

— Срамува се. . .

— Ами, азъ нали съмъ милосърдна сестра?

— Хайде, Богиле, хайде, Евге, легайте си . . . газъта ще се свърши.

— Не бери гайле, Старо. . . Сега има газъ. Утре ще раздавамъ, прибрахме я отъ бакалина, тамъ я далъ кмета да се раздава. Ще получимъ тъкмо петъ литри. . . това не е малко.

И всички доволни си пожелахме лека нощъ.

8 Май.

Децата умирали отъ отравяне. Продължителния гладъ на майкитѣ отравялъ млѣкото. Наредихме отъ десетъ крави да се дои млѣко за малкитѣ деца. Направихме нѣщо подобно на биберони. Дечицата, които бѣха залинали, почниха да се оправятъ бързо. Това бѣше една голѣма утѣха за майкитѣ. Дрисъцитѣ престанаха. Пригответихме имъ постилци и раздадохме наново сапунъ да подържатъ по-голѣма чистота. Днесъ следъ обѣдъ почна раздаването на ушититѣ панталони и рубашки за беднитѣ ученици. Това предизвика плачъ въ ония, които бѣха